

KONINKRIJK.

LES 23

1 GEBED

Bid om Gods leiding door Zijn Geest, voor bewustwording van Zijn aanwezigheid en voor het luisteren naar Zijn stem. Wijd deze groep en les toe aan de Heere.

2 UITWISSELEN (20 minuten) *[STILLE TIJDEN]* *PSALMEN 50, 51, 58 en 62*

Deel (of lees) om de beurt in het kort wat je in een van je stille tijden uit de toegewezen Bijbelgedeelten geleerd hebt (Psalmen 50, 51, 58 en 62). Luister naar de persoon die deelt, neem hem serieus en accepteer hem. Ga niet verder in op wat hij deelt. Maak aantekeningen.

3 MEMORISATIE (5 minuten) *[SLEUTELVERZEN IN ROMEINEN]* *(10) ROMEINEN 6:23*

Repeteer twee aan twee:

(10) Romeinen 6:23. Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven.

4 ONDERRICHT (85 minuten) *[DE GELIJKENISSEN VAN JEZUS]* *DE ONBARMHARTIGE KNECHT*

“De gelijkenis van de onbarmhartige knecht” in Matteüs 18:15-35 is een gelijkenis over VERGEVING IN GODS KONINKRIJK.

“Een gelijkenis” is een aards verhaal met een hemelse betekenis. Het is een levensecht verhaal of een illustratie ontworpen om een geestelijke waarheid te leren. Jezus maakte gebruik van gewone dingen en alledaagse gebeurtenissen om licht te werpen op de geheimenissen van het Koninkrijk van God en om mensen te confronteren met de werkelijkheden van hun situatie en de noodzaak van hun verandering.

Wij bestuderen deze gelijkenis m.b.v. de zes richtlijnen voor de uitleg van gelijkenissen (Zie Handleiding 9, supplement 1).

Lees Matteüs 18:15-35.

1. Begrijp het natuurlijke verhaal van de gelijkenis.

Introductie. De gelijkenis wordt met figuurlijke woorden verteld en de geestelijke betekenis van de gelijkenis wordt hierop gebaseerd. Daarom bestuderen wij eerst de woorden en de culturele en historische feiten van de achtergrond van het verhaal.

Bespreek. Wat zijn de levensechte elementen van het verhaal?

Aantekeningen.

Het verhaal van deze gelijkenis heeft drie onderdelen:

Een koning bewijst barmhartigheid aan zijn slaaf door zijn enorme schuld af te schrijven (te schrappen). Een koning wilde afrekening houden met zijn slaven. Deze slaven waren niet gewone slaven, maar hoge ambtenaren, waarschijnlijk provinciale gouverneurs (satrapen, zie Daniël 6:1-2). Hun verantwoordelijkheid was om de koninklijke belastingen in de provincies bijeen te brengen en deze enorme bedragen geld op de juiste tijd aan de koning af te dragen. Deze slaven werden één voor één voor de koning geroepen. Er was één slaaf bij die zijn bedrag niet kon afdragen. Hij was de koning tienduizend talenten schuldig! Één talent was gelijk aan zesduizend penningen (denarii). Één penning (denarius) was het loon voor een arbeider voor één werkdag. Een arbeider zou twintig jaar moeten werken om maar één talent te verdienen! Dus, de schuld van deze slaaf was zo groot dat hij het nooit zou kunnen betalen! Waarom hij dit bedrag schuldig was, wordt niet verteld. Misschien was hij nalatig bij het innen van de belastingen of het bewaren van het geld. Misschien had hij het belastinggeld voor zijn eigen doelen verkwanseld. Het belangrijke punt is dat zijn schuld absoluut onmogelijk afbetaald kon worden!

De koning gaf bevel dat deze slaaf met zijn hele familie als slaven verkocht moesten worden ten einde een klein deel van de schuld af te lossen. De praktijk om iemand die zijn schulden niet kan betalen in slavernij te verkopen, werd in Israël niet goedgekeurd, maar was wel een bekende praktijk in de omliggende landen.

De slaaf viel op zijn gezicht voor de koning en smeekte om genade. Hij ontkende niet dat hij zo een groot schuld had. Hij legde ook niet uit waarom hij zo een groot schuld had. Hij besepte wel degelijk dat hij zijn schuld nooit zou kunnen vereffenen, maar toch smeekte hij dat de koning geduld met hem zou hebben en beloofde hij het hele bedrag terug te betalen. Hij zei dit omdat hij hoopte aan de verschrikkelijke straf te ontkomen.

De koning was innerlijk met ontferming bewogen, schold hem zijn schuld vrij en liet hem gaan. De koning deed veel meer dan wat deze slaaf vroeg of verwachtte! Het eerste deel van deze gelijkenis toont de bijna ondenkbare en zeker volkomen onverdiende ontferming en barmhartigheid van de koning!

Deze slaaf weigert de kleine schuld van een medeslaaf af te schrijven. Buiten trof deze eerste slaaf één van zijn medeslaven aan, die hem honderd penningen (denarii) schuldig was. In vergelijking met zijn enorme schuld was dit bedrag maar een schijntje! Honderd penningen was gelijk aan ongeveer drie maanden dagloon! Voor zijn medeslaaf een woord kon zeggen, pakte de onbarmhartige slaaf hem beet, greep hem bij de keel en eiste onmiddellijke betaling van zijn schuld. Het verhaal vertelt niet waarom hij zo onbarmhartig was. Misschien was zijn eer gekrenkt en voelde hij zich gekwetst over de mislukking van zijn hoge functie als rentmeester. Misschien reageerde hij zijn gezichtsverlies af op de eerste persoon die hij tegenkwam.

Zijn medeslaaf viel voor hem neer en smeekte hem geduld met hem te hebben. Deze medeslaaf was realistisch over zijn schuld. Hij beloofde niet om alles terug te betalen (HSV), maar wel om te betalen (NBG). Maar de eerste slaaf wilde dat niet en wierp zijn medeslaaf in de gevangenis, totdat hij de schuld betaald zou hebben. Omdat de schuld van de medeslaaf maar klein was, was het onwettig om hem in slavernij te verkopen, maar niet onwettig om hem in de gevangenis te werpen en dwangarbeid te doen verrichten totdat hij zijn schuld afbetaald had. Het was een algemene praktijk om deze gevangenen te martelen om hen te dwingen te vertellen waar zij het geld allicht verborgen hielden of om hun familieleden te dwingen de schuld te betalen. Het tweede deel van deze gelijkenis toont de wreedheid van de eerste slaaf die wel vergeven was, maar onbarmhartig bleef.

De koning legde de aanvankelijke veroordeling van de wrede slaaf weer op en maakte het nog erger. Toen zijn medeslaven zagen wat er gebeurd was, werden zij erg bedroefd en vertelden aan de koning wat er gebeurd was. De koning riep de eerste slaaf die hij vergeven had bij zich en schold hem uit voor een slechte slaaf, een schurk. De eerste slaaf die vergeven was, had medelijden moeten hebben met zijn medeslaaf en zijn medeslaaf ook alles moeten kwijtschelden *evenals de koning dat met hem gedaan had!* Het was zijn plicht om niet alleen dankbaar te zijn voor de kwijtschelding van zijn eigen schulden, maar om in de voetstappen van de koning te treden en ook de schuld van zijn medeslaaf kwijt te schelden! Het was zijn verantwoordelijkheid om allen die hem onrecht aangedaan hadden, te vergeven! Met volkomen beheerste woede (verbolgenheid) gaf de koning de eerste onbarmhartige slaaf over aan de pijnigers die hem in de gevangenis zouden martelen totdat hij alles wat hij de koning schuldig was, betaald zou hebben.

2. Bestudeer het verband en bepaal de elementen van de gelijkenis.

Introductie. Het verband van het “verhaal” van de gelijkenis kan bestaan uit “de achtergrond” en “de uitleg of toepassing” van de gelijkenis. De achtergrond van de gelijkenis verwijst naar *de aanleiding* om het verhaal te vertellen, of beschrijft *de omstandigheden* toen het verhaal verteld werd. De aanleiding wordt gewoonlijk *vóór het verhaal* gevonden en de uitleg of toepassing wordt gewoonlijk *ná het verhaal* gevonden.

Ontdek en bespreek. Wat is de aanleiding, het verhaal en de uitleg of toepassing van deze gelijkenis?

Aantekeningen.

(1) De aanleiding van de gelijkenis staat in Matteüs 18:15-22.

De tucht maatregel. In Matteüs 18:15-17 leerde Jezus Zijn discipelen dat zij het initiatief moesten nemen in de verzoening met een broeder die een zonde tegen hen begaan had. Hoewel de woorden “tegen u” in vers 15 in de beste oude handschriften ontbreken, worden ze toch geïmpliceerd (Lukas 17:3-4), omdat de ontmoeting met een broeder die zondigt vooreerst “onder vier ogen” moest gebeuren. Ook de vraag van Petrus in vers 21 impliceert een zonde van een meer persoonlijke aard. Niettemin, wanneer de belangen van de Gemeente (Kerk) het vereist, moet de regel in Matteüs 18:15 ook toegepast worden bij openbare zonden.

De vraag naar vergeving. Hoewel Petrus zich realiseerde dat christenen *het initiatief moesten nemen* om een volledige verzoening teweeg te brengen, wou hij weten *hoe dikwijls* een christen vergeving moest schenken aan een broeder die zondigt (Matteüs 18:21-22). Deze manier om geestelijke zaken te beoordelen en te beargumenteren lijkt op die van de Joodse wetgeleerden. Zij leerden dat een Jood de eerste, tweede en derde overtreding (belediging) moet vergeven, maar de vierde overtreding moeten straffen! Het klonk alsof “vergeving” een verbruiksartikel was dat gemeten en gemanipuleerd kon worden en beetje voor beetje uitgedeeld kon worden totdat een bepaald limiet (grens) was bereikt, waarboven een persoon niet meer vergeving zou moeten ontvangen! De vraag van Petrus was over *de omvang* van vergeving en hijzelf dacht dat “zeven keer” heel redelijk was!

Maar Jezus antwoordde dat vergeving niet een verbruiksartikel is en ook niet uitgedrukt kan worden in een of ander meetbare hoeveelheid. Vergeving is een houding tegenover mensen die je onrecht aangedaan hebben. Hij zei dat een mens de ander “zeventig maal zevenmaal” moest vergeven! Hij bedoelt niet letterlijk 490 maal. Hij gebruikt de Joodse figuurlijke getallenleer om *iets boven het volmaakte aantal keren* aan te tonen. Door twee volmaakte getallen “7” en

“10” te vermenigvuldigen met nog een volmaakt getal “7” bedoelt Jezus aan te tonen dat echte vergeving geen limiet (grens) kent. Vergeving is een toestand van het hart en niet een berekenbaar getal!

Op dit punt vertelde Jezus de gelijkenis van de onbarmhartige knecht.

(2) Het verhaal van de gelijkenis staat in Matteüs 18:23-34.

(3) De uitleg of toepassing van de gelijkenis staat in Matteüs 18:35.

“Zo zal ook Mijn hemelse Vader met u doen, als niet ieder van u van harte de misdaden van zijn broeder vergeeft.

3. Bepaal welke bijzonderheden in de gelijkenis relevant zijn.

Introductie. Jezus heeft niet bedoeld dat elke bijzonderheid in een gelijkenis noodzakelijk een geestelijke betekenis moet hebben! Gelijkenissen zijn geen allegorieën. De relevante bijzonderheden in het verhaal van een gelijkenis versterken het centrale punt, het hoofdthema of de les van de gelijkenis. Daarom moeten wij niet aan elke bijzonderheid van het verhaal van een gelijkenis een geestelijke betekenis toeschrijven!

Ontdek en bespreek. Welke bijzonderheden in het verhaal van deze gelijkenis zijn echt relevant?

Aantekeningen.

Jezus geeft geen detail in het verhaal van deze gelijkenis enige bijzondere betekenis. Daarom moeten de relevante details uit het verband of uit andere Bijbelgedeelten afgeleid worden.

De koning en de twee slaven. De toepassing in Matteüs 18:35 slaat op God, de christen en de broeder die overtreedt. Alleen deze aspecten hebben relevantie. Hij zegt, “Zo zal ook Mijn hemelse Vader met u (de christen) doen, als niet ieder van u van harte de misdaden van zijn broeder vergeeft.” “De ontferming en barmhartigheid van de koning” vertegenwoordigt Gods barmhartigheid. “De ontferming en barmhartigheid die de eerste slaaf had moeten tonen” vertegenwoordigt de ontferming en barmhartigheid die alle christenen zouden moeten bewijzen tegenover broeders die tegen hen zondigen.

De tienduizend talenten en de honderd penningen (denarii). Het enorme bedrag van “10000 talenten” vertegenwoordigt de enorme zondesschuld van een mens tegenover God! Van nature heeft ieder mens deze zondesschuld tegenover God. Het bedrag is zo enorm om aan te tonen dat geen mens deze schuld aan God kan afbetalen! Het is menselijk onmogelijk om je eigen zondesschuld op je eigen manier aan God af te betalen! Alleen voor God is het mogelijk om de grootste zondesschuld denkbaar te vergeven!

Het kleine bedrag van “100 penningen” vertegenwoordigt de schuld van een andere christen tegenover de eerste christen. Het bedrag is aanzienlijk (gelijk aan drie maanden salaris), maar het is menselijk mogelijk om deze schuld af te betalen! Voor een christen is het altijd mogelijk om de relatief kleine zondesschuld van een andere christen tegen hem te vergeven! Deze twee bedragen vertegenwoordigen niet specifieke zonden en ook niet bepaalde meetbare hoeveelheden. Zij vertegenwoordigen alleen een onvoorstelbaar groot bedrag tegenover een schijntje.

De pijnigers (vers 34). Dit detail wordt geen betekenis toegekend, maar vertegenwoordigt het laatste oordeel wanneer elk mens ontvangt wat hem toekomt. “Want wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden, opdat ieder vergelding ontvangt voor wat hij door middel van zijn lichaam gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.” (2 Korintiërs 5:10).

Alle andere details in het verhaal van de gelijkenis moeten wij geen bijzondere betekenis toeschrijven, omdat zij alleen het verhaal van de gelijkenis versterken.

4. Bepaal de belangrijke boodschap van de gelijkenis.

Introductie. De belangrijke boodschap (de centrale boodschap of het hoofdthema) van de gelijkenis wordt gevonden in de uitleg of toepassing van de gelijkenis of in het verhaal van de gelijkenis zelf. Van hoe Jezus Christus Zelf Zijn gelijkenissen uitlegde of toepaste, weten wij hoe we gelijkenissen moeten uitleggen. *Een gelijkenis heeft meestal maar één hoofdthema, één belangrijke boodschap, één centrale les.* Daarom moeten wij niet proberen een geestelijke waarheid in elke bijzonderheid van het verhaal van een gelijkenis te vinden. Dus, bepaal de belangrijke boodschap van een gelijkenis.

Bespreek. Wat is de belangrijke boodschap van deze gelijkenis?

Aantekeningen.

De gelijkenis van de onbarmhartige knecht in Matteüs 18:23-35 is een gelijkenis over “vergeving in Gods Koninkrijk.”

De belangrijke boodschap van deze gelijkenis is de volgende: “Er bestaat een direct verband tussen de vergeving die wij van God ontvangen en de vergeving die wij aan andere mensen die tegen ons zondigen schenken. Een christen van wie alle zonden vergeven zijn, moet altijd gewillig zijn om anderen die tegen hem zondigen te vergeven.”

Een christen moet dit doen, niet alleen maar uit dankbaarheid dat God hem vergeven heeft, maar omdat God verwacht dat hij in Gods voetsporen zal treden en aan anderen zal doen wat God aan hem gedaan heeft. Omdat God de christen heeft vergeven, moet de christen allen vergeven die tegen hem overtredingen begaan! De christen moet zijn aanspraak op zijn rechten loslaten en toelaten dat genade over zijn rechten triomfeert! *Werkelijke liefde eist uitsluiting van alle natuurlijke zelf-liefde!*

Vergeving is één van de fundamentele kenmerken van Gods Koninkrijk! De ware burgers van Gods Koninkrijk zijn niet onbarmhartig en wreed tegenover broeders die tegen hen een overtreding begaan hebben, maar moeten hun overtredingen *bij herhaling blijven* vergeven (Matteüs 6:12,14-15).

5. Vergelijk de gelijkenis met vergelijkbare Bijbelgedeelten.

Introductie. Sommige gelijkenissen hebben overeenkomsten met elkaar en kunnen vergeleken worden. Maar de waarheid in alle gelijkenissen hebben vergelijkbare waarheden die in andere Bijbelgedeelten geleerd worden. Probeer belangrijkste verwijzingen in de Bijbel te vinden die je helpen om de gelijkenis uit te leggen. Vergelijk altijd de uitleg van een gelijkenis met het directe en duidelijke onderricht van de Bijbel.

(1) De gelijkenis van de gedaagde.

Lees Matteüs 5:25-26.

Ontdek en bespreek. Hoe kun je deze twee gelijkenissen over vergeven in Gods Koninkrijk met elkaar vergelijken?

Aantekeningen. “De gelijkenis van de gedaagde” in Matteüs 5:25-26 is een gelijkenis over “vergeving in Gods Koninkrijk”. De belangrijke boodschap van deze gelijkenis is de volgende: “Het moment om je met je tegenstander te verzoenen is altijd nu (meteen)!”

Vergeving is één van de fundamentele kenmerken van Gods Koninkrijk. De ware burgers van Gods Koninkrijk mogen de verzoening met een broeder of zuster op wie zij boos zijn, niet uitstellen, omdat “*morgen*” te laat kan zijn! De mens die weigert een serieuze poging te doen om zich met een ander te verzoenen, zal nooit in staat zijn om de schuld te betalen.

Terwijl “de gelijkenis van de onbarmhartige knecht” leert dat verzoening met een broeder of zuster die een overtreding begaat absoluut noodzakelijk is voor de verzoening met God, leert “de gelijkenis van de gedaagde” dat deze verzoening niet uitgesteld mag worden!

(2) Slavernij en martelen.

Ontdek en bespreek. Wat leert de Bijbel over slavernij en martelen?

Aantekeningen.

De praktijk van iemand in slavernij verkopen. *Lees* Exodus 22:3; Leviticus 25:8-10,39-43; 2 Koningen 4:1; Nehemia 5:4-6; Jesaja 50:1; Amos 2:6; 8:6. Volgens Exodus 22 werd de praktijk om iemand in slavernij te verkopen alleen toegestaan in het geval van een rover of een dief. Volgens Leviticus 25 moet een Israëliet die in slavernij verkocht werd niet als een slaaf, maar als een tijdelijk gehuurde arbeider behandeld worden en moet hij in het Jubeljaar weer vrijgelaten worden. 2 Koningen 4 keurt slavernij niet goed, maar rapporteert het alleen. In Nehemia 5 wordt slavernij voor de afbetaling van een schuld veroordeeld.

Volgens Jesaja 50 zegt de HEERE in twee beelden dat Hij Israël niet in ballingschap en slavernij in Babylon gestort heeft, maar dat Israël zelf de oorzaak van haar ballingschap en slavernij is. God heeft Israël niet *een scheidsbrief* gegeven die zou bewijzen dat God Israël verworpen had. En Hij heeft Israël niet *in slavernij verkocht*. Het feit dat Israël in ballingschap en slavernij ging was te wijten aan zijn eigen zonden!

Volgens de profeet Amos veroordeelt God het verkopen van mensen in slavernij! De conclusie is dat de praktijk van het verkopen van mensen in slavernij niet zonder meer goedgekeurd werd. Maar in de omringende landen werden mensen die hun schulden niet konden betalen wel in slavernij verkocht! Jezus verwijst naar deze bekende praktijk in het verhaal van Zijn gelijkenis.

De praktijk van martelen. *Lees* Openbaring 9:5; 18:6-7. Matteüs 18:34 zegt, “Boos als hij was, gaf de heer hem over aan de pijnigers (vers 34), totdat hij alles wat hem schuldig was, betaald zou hebben.” Deze folteraars in het antieke Middenoosten waren ambtenaren die door het rechterlijke hof aangesteld werden om mensen die gruwelijke misdaden hebben gepleegd, te martelen. Ook hier keurt de Bijbel het martelen van mensen af, maar rapporteert dat dit wel in de antieke wereld gebeurde. Het is niet een onderdeel van wat Jezus leert, maar alleen een onderdeel van het verhaal van Jezus.

In het boek van Openbaring beveelt God de instrumenten die Zijn heilige toorn op de zonden van het onheilige Babylon uitvoeren, om Babylon “dubbel te vergelden naar haar (verschrikkelijke boze) werken” die zij tegen anderen gepleegd heeft. Dit is figuurlijke taal. Hij vertelt niet wie Zijn instrumenten van straf zijn. Ze zijn iedereen en alles dat God gebruikt om Zijn oordelen uit te voeren. “Dubbel vergelden” betekent niet twee keer zoveel straffen, maar haar te straffen met “het precieze equivalent” van de overtredingen die zij begingen. Omdat er geen verzoening voor de zonden van Babylon is, zijn “de zonden” en “de straf voor deze zonden” even groot en dienen als de twee gelijke helften die een volledig geheel maken, dus volkomen rechtvaardig! De gruweldaden van Babylon sloot onbarmhartige martelingen

en het doden van mensen in. Zij veroorzaakte onbeschrijfelijke ellende aan anderen. In Gods oordeel zal Babylon haar rechtvaardige straf krijgen!

(3) Onderricht over vergeving.

Ontdek en bespreek. Hoe kun je wat deze Bijbelgedeelten leren vergelijken met wat deze gelijkenis leert?

Aantekeningen.

Romeinen 3:23. “Allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God”. Het leert dat *alle mensen* op de aarde schuldenaren tegenover God zijn en de *vergeving van God nodig hebben!* (Zie Psalm 130:3; Matteüs 18:23)

Psalm 49:8. “Niemand ... kan zijn broeder metterdaad verlossen (loskopen) hij kan God zijn losgeld niet geven.” Het leert dat *geen mens zijn eigen schuld of de schuld van een ander kan aflossen* (Zie Matteüs 18:25; Romeinen 3:20)!

Romeinen 3:19. Het leert dat elke mond gestopt wordt en dat de hele wereld doemwaardig voor God geworden is. Dus, *de schuld moet op een of ander manier aan God betaald worden!* (Zie Matteüs 18:23-24; Genesis 2:17; Romeinen 5:18).

Romeinen 3:24. Het leert dat alle gelovigen in Jezus Christus om niet door Gods genade gerechtvaardigd worden door de verlossing in Christus Jezus. Hij is door God aangewezen als middel van verzoening. Dit betekent dat zodra een mens in Jezus Christus gaat geloven, Christus het zoenoffer voor zijn zonden is en zijn zondeschuld meteen geschrapt wordt (Matteüs 18:27; 20:28; 2 Korintiërs 5:21).

2 Korintiërs 9:15. “God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!” Het zou helemaal niet moeilijk moeten zijn om een ander mens die tegen je gezondigd heeft, te vergeven, omdat wat wij aan God verschuldigd zijn oneindig veel meer is dan wat een ander mens aan ons verschuldigd is.

Matteüs 6:12-15. “Want als u de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader u ook vergeven. Maar als u de mensen hun overtredingen niet vergeeft, zal uw Vader uw overtredingen ook niet vergeven.” Het leert dat een christen zeker kan zijn dat al zijn zonden vergeven zijn *alleen als* hij de overtredingen van anderen tegen hem vergeven heeft! God zal een mens die haat en wraak koestert tegen mensen die tegen hem overtredingen hebben begaan zeker niet vergeven. Christenen moeten de overtredingen van anderen tegen hen vergeven zoals God hun overtredingen tegen God vergeeft. God zal een mens die weigert te vergeven ook niet vergeven (Zie Matteüs 18:32-34; Efeziërs 4:32; Kolossenzen 3:12-14)!

Matteüs 5:23-24; 18:17. Wie moet de eerste stap zetten om zich met een overtreder te verzoenen? Moet het degene zijn die de overtreding heeft begaan? Of moet het de persoon zijn die onrecht lijdt? Het antwoord van Jezus is: “Beiden!” Matteüs 5:23-24 zegt, “Als u dan uw gave op het altaar offert en u zich daar herinnert dat uw broeder iets tegen u heeft, laat uw gave daar bij het altaar achter en ga heen, verzoen u eerst met uw broeder en kom dan terug en offer uw gave.” Hier leert Jezus *dat de schuldige het initiatief hoort te nemen.*

Matteüs 18:15 zegt, “Maar als uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga naar hem toe en wijs hem terecht tussen u en hem alleen; als hij naar u luistert, hebt u uw broeder gewonnen.” Hier leert Jezus *dat de onschuldige persoon het initiatief hoort nemen.*

In de ogen van God is het helemaal niet belangrijk wie er “schuldig” is of wie het probleem is begonnen, maar dat er verzoening plaatsvindt! God houdt beide partijen verantwoordelijk om het initiatief tot verzoening te nemen!

6. Maak een samenvatting van de belangrijkste leerstellingen in de gelijkenis over vergeving in Gods Koninkrijk

(1) Hoe is God.

Alle mensen moeten weten hoe de God van de Bijbel is. Één van de grote lessen in de Bijbel en in deze gelijkenissen is de onvoorstelbare barmhartigheid en vergeving van de God van de Bijbel. Onze zonden kunnen zo groot zijn als de ‘tienduizend talenten’, een hoeveelheid die een mens onmogelijk aan God kan terugbetalen! Maar wat voor de mens onmogelijk is, heeft Jezus Christus voor de mens die in Hem gelooft, gedaan. Hij stierf aan het kruis als een verzoening voor de zonden van ieder mens die in Hem gelooft, die Hem aanneemt (Johannes 1:12), voor alle mensen die aan Hem behoren (Zijn schapen)(Johannes 10:11)! “Want ieder die de Naam van de Heere zal aanroepen, zal zalig (gered, verlost, gerechtvaardigd) worden” (Romeinen 10:13).

(2) Hoe horen christenen te zijn.

Christenen moeten weten hoe zij horen te zijn. Een andere grote les in deze gelijkenissen is dat christenen mensen die tegen hen een overtreding hebben begaan, moeten vergeven en zich met hen moeten verzoenen. Ongeacht of de ander een grief tegen jou heeft of jij een grief tegen hem hebt, jullie moeten elkaar vergeven en jullie met elkaar verzoenen! Christenen mogen om geen enkele reden vergeving en verzoening uitstellen, *omdat “morgen” al te laat kan zijn!* Vergeving is één van de fundamentele kenmerken van Gods Koninkrijk! De ware burgers van Gods Koninkrijk koesteren geen haat of wrok, houden geen lijst met de overtredingen van anderen bij (1 Korintiërs 13:5), maar vergeven meteen en worden meteen met de ander verzoend. De ware burgers van Gods Koninkrijk zijn niet onbarmhartig en

wreed tegenover de broeders die tegen hen een overtreding hebben begaan, maar vergeven hen keer op keer (Matteüs 6:12,14-15).

5	GEBED (8 minuten) [REACTIES]
GEBED IN ANTWOORD OP GODS WOORD	

Bid met elkaar als antwoord op wat God zegt. Laat iedereen in de kring om de beurt kort (in één of twee zinnen) bidden en naar God toe reageren op wat hij in deze bijeenkomst van Hem leerde.

6	VOORBEREIDING (2 minuten) [OPDRACHTEN]
VOOR DE VOLGENDE BIJEENKOMST	

Deel de voorbereiding voor de volgende keer uit op een strookje papier of laten de groepsleden het opschrijven.

1. Toewijding. Wijd je toe steeds discipelen te maken, de gemeente van Jezus Christus op te bouwen en het Koningschap van Jezus Christus te verkondigen.
2. Verkondig, onderricht of bestudeer “de gelijkenis van onbarmhartige knecht” samen met een persoon of een kleine groep mensen.
3. Persoonlijke tijd met God. Heb stille tijd met God uit ongeveer een half hoofdstuk per keer uit **Psalm 71, 73, 78 en 82**. Maak gebruik van het uitgekozen Bijbelvers of de favoriete waarheid methode en maak korte aantekeningen.
4. Memorisatie. **Repeteer** elke dag de laatste vijf Bijbelverzen uit Romeinen die je uit je hoofd geleerd hebt. (6) Romeinen 4:5, (7) Romeinen 5:1-2a, (8) Romeinen 5:3-4, (9) Romeinen 6:13, (10) Romeinen 6:23.
5. Bijbelstudie. Bereid de volgende Bijbelstudie thuis voor. **Romeinen 6:12-23**. Maak gebruik van de vijf stappen methode en maak korte aantekeningen.
6. Gebed. Bid voor iemand of iets deze week en zie uit naar wat God doet (Psalm 5:4).
7. Houd je aantekeningen in je notitieboek goed bij. Doe dat ook met je aantekeningen over stille tijd, memorisatie, deze gelijkenis en deze voorbereiding.